

и само за да спечелѣ окаянство и нужда, и да загубѣ добро-то си имя?

Г-нъ Силовенъ бѣше добросърдеченъ момѣкъ. Той скоро приготви лѣкове-тѣ, и съ благи и весели надѣжди относително за болна-та ми Марійка, и съ малко пріятенъ разговоръ, по повдигнѣ духа ми, и азъ ся върнѣхъ назадъ съ малко по-легко сърдце; нѣ бѣхъ съвсѣмъ измокренъ, и студъ-тѣ пронизваше даже и кости-тѣ ми, зашто-то носехъ лѣтни дрехи въ зимно врѣмя, та и нѣмахъ други. Прѣмръзнѣхъ и мокръ, отруденъ и окаяненъ, азъ още веднѣжъ повдигнѣхъ ключалка-та на кѣщни-тѣ си врата. Свѣщъ-та гореше мракаво. Страхове-тѣ ми ся повдигнѣхъ, и сърце-то ми ся стопа вътрѣ въ мене. «По-злѣ ли е Марійка?» попитахъ азъ. «Тя не е по-добрѣ,» каза Г-нъ Д., кой-то сѣдеше при главни-тѣ, кои-то почти изгаснувахъ — не е по-добрѣ; тѣжко, Якове.»

Азъ сложихъ лѣкове-тѣ на маса-та, и сѣднѣхъ отпаднахъ и окаяненъ. Кой не щеше да мя жали въ такъво състояніе, ако да можеше да ми разбира? Г-нъ Д. стана и занесе лѣкове-тѣ горѣ; и тогава за нѣколко минути всичко бѣше смъртна тишина. Азъ можахъ да носѣ всичко, какво да е нѣщо друго, но само това не можахъ, — поне така усѣщахъ. Въ тѣзи сѣрбна минута, чувства-та ми ся изразихъ въ порой отъ сълзи, кои-то течахъ отъ очи-тѣ ми, и всѣка минута изново ми напомняше и мя изобличаваше за прѣминѣли-тѣ ми дѣла. Тогава пакъ разгледахъ около себе си, и до колко-то насълзени-тѣ ми очи и мракава-та свѣтлина на свѣщъ-та можехъ да ми допустятъ, азъ изгледахъ стая-та си, и ѣ сравнихъ съ онѣзи на Г-нъ Добре, и неволно въздѣхнѣхъ: «колко спокойна.» Сега ся чухъ отъ горѣ не толко ясни гласове и прѣдпазители стѣпки, и като ся по повдигнѣхъ да слушамъ дано да можахъ, ако бѣ възможно, да научѣ нѣщо, кое-то да ми покаже съ